

- 2) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 90/619, zmienionej przez dyrektywę 92/96, w związku z art. 31 dyrektywy 92/96 należy interpretować w ten sposób, że w braku informacji przekazanej ubezpieczającemu przez zakład ubezpieczeń dotyczącej prawa do odstąpienia od umowy lub w przypadku przekazania przez zakład ubezpieczeń informacji, która jest do tego stopnia błędna, że pozbawia ubezpieczającego możliwości wykonania przysługującego mu prawa do odstąpienia co do zasady na tych samych warunkach, jakie istniałyby, gdyby informacja ta była dokładna, termin na wykonanie prawa do odstąpienia nie biegnie, pomimo że ubezpieczający dowiedział się o istnieniu prawa do odstąpienia z innych źródeł.
- 3) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 90/619, zmienionej przez dyrektywę 92/96, w związku z art. 31 dyrektywy 92/96 i art. 35 ust. 1 dyrektywy 2002/83 w związku z art. 36 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że po rozwiązaniu umowy i spełnieniu wszystkich wynikających z niej zobowiązań, w tym w szczególności po zapłacie przez zakład ubezpieczeń wartości wykupu, ubezpieczający może nadal wykonać swoje prawo do odstąpienia, o ile prawo właściwe dla umowy nie reguluje skutków prawnych braku informacji dotyczącej prawa do odstąpienia lub przekazania błędnej informacji.
- 4) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 90/619, zmienionej dyrektywą 92/96, art. 35 ust. 1 dyrektywy 2002/83 i art. 185 ust. 1 dyrektywy 2009/138 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, na podstawie których zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do zwrotu ubezpieczającemu, który skorzystał z prawa do odstąpienia, jedynie wartości wykupu.
- 5) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 90/619, zmienionej dyrektywą 92/96, art. 35 ust. 1 dyrektywy 2002/83 i art. 186 ust. 1, dyrektywy 2009/138 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym przewidującym trzyletni termin przedawnienia dla wykonania prawa do odsetek wyrównawczych związanych ze zwrotem nienależnych kwot dochodzonych przez ubezpieczającego, który wykonał przysługujące mu prawo do odstąpienia, o ile ustalenie takiego terminu nie podważa skuteczności prawa do odstąpienia tego ubezpieczającego, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego w sprawie C-479/18.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.
Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato - Włochy) – Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Sprawa C-385/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Pojęcie – Publiczne przedsiębiorstwo kolejowe znajdujące się w trudnej sytuacji finansowej – Środki pomocy – Przydział pomocy finansowej – Cel – Kontynuacja działalności publicznego przedsiębiorstwa kolejowego – Przydział kapitału i udział w kapitale tego przedsiębiorstwa publicznego – Przeniesienie kapitału do innego przedsiębiorstwa publicznego – Kryterium inwestora prywatnego – Obowiązek uprzedniego zgłoszenia nowej pomocy)

(2020/C 68/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)

Strona pozwana: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

przy udziale: Ferrovie dello Stato Italiane SpA, Gestione Commissariale per Le Ferrovie del Sud Est e Servizi Automobilistici Srl a socio unico, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Sentencja

- 1) Artykuł 107 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający – zarówno przyznanie kwoty pieniężnej publicznemu przedsiębiorstwu kolejowemu znajdującemu się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, jak i przeniesienie całego posiadanego przez dane państwo członkowskie udziału w kapitale tego przedsiębiorstwa na inne przedsiębiorstwo publiczne, bez wynagrodzenia, lecz z zastrzeżeniem ciążącego na tym drugim przedsiębiorstwie obowiązku zaradzenia nierównowadze aktywów tego pierwszego przedsiębiorstwa, mogą zostać zakwalifikowane jako „pomoc państwa” w rozumieniu art. 107 TFUE.
- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy środki takie jak przyznanie kwoty pieniężnej przedsiębiorstwu publicznemu znajdującemu się w bardzo trudnej sytuacji finansowej lub przeniesienie całego posiadanego przez dane państwo członkowskie udziału w kapitale tego przedsiębiorstwa na inne przedsiębiorstwo publiczne bez wynagrodzenia, lecz z zastrzeżeniem ciążącego na tym drugim przedsiębiorstwie obowiązku zaradzenia nierównowadze aktywów tego pierwszego przedsiębiorstwa, należy uznać za „pomoc państwa” w rozumieniu art. 107 TFUE, zadaniem sądu odsyłającego jest wyciągnięcie wszelkich konsekwencji wynikających z faktu, że pomoc ta nie została zgłoszona Komisji Europejskiej, z naruszeniem postanowień art. 108 ust. 3 TFUE, wobec czego powinna zostać uznana za niezgodną z prawem.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. – Patrick Grégor Puppinck i in./Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, European Citizens' Initiative One of Us

(C-418/18 P) (¹)

(*Odwwołanie – Prawo instytucjonalne – Inicjatywa obywatelska „Jeden z nas” – Komunikat Komisji Europejskiej przedstawiający jej wnioski oraz powody niepodejmowania działań żądanych w inicjatywie obywatelskiej*)

(2020/C 68/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrick Grégor Puppinck, Filippo Vari, Josephine Quintavalle, Edith Frivaldszky, Jakub Baltroszewicz, Alicia Latorre Canizares, Manfred Liebner (przedstawiciele: R. Kiska, Solicitor, P. Diamond, Barrister)

Druga strona postępowania: European Citizens' Initiative One of Us, Komisja Europejska (przedstawiciel: H. Krämer, pełnomocnik), Rzeczpospolita Polska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Patrick Grégor Puppinck, Filippo Vari, Jakub Baltroszewicz, Manfred Liebner, Josephine Quintavalle, Edith Frivaldszky i Alicia Latorre Canizares zostają obciążeni, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 341 z 24.9.2018.